

fundet sig til Maaltidet og aabenbart befandt sig ganske som hjemme her. Gutten laa inde i sin Seng. Han havde straks efter Bedstemoderens Bortgang atter lagt sig til Ro og var falden i Søvn med sin røde Sukkergris i Favnen.

Alle omkring Bordet bøjede Hovedet og foldede Hænderne, da Emanuel med høj Røst begyndte Bordbønnen:

„I Jesu Navn gaa vi til Bord,
at spise, drikke paa dit Ord,
dig Gud til Ære, os til Gavn,
saa faa vi Mad i Jesu Navn!“

„Amen!“ sluttede de alle i Kor, og den gamle Kone med Øjenskærmen tilføjede for sig selv et:
„Gud gøre os alle mætte.“

Der blev i Begyndelsen spist i Tavshed. Man hørte kun Hornskeernes Skuren mod Lerfadene og den slubrende Lyd af de mange Munde. I Særdeleshed lod Søren Røgter høre livligt fra sig. Han holdt i sin venstre Haand et Stykke varmt Flæsk, som han mellem hver anden Skefuld Suppe dyppede i Saltkoppen og derefter gav sig til at sutte paa. Ogsaa Emanuel tog for sig af Retterne med den glubske Appetit, den Trang til at faa Maven fyldt, som fremkaldes af anstrengende Muskel-